

Προσωρινό κείμενο

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

της 10ης Ιουνίου 2026 (*)

« Θεσμικό δίκαιο – Έρευνα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας – Άρνηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου να άρει το καθήκον εχεμύθειας των προσώπων που κλήθηκαν να καταθέσουν ως μάρτυρες στο πλαίσιο της έρευνας – Προσφυγή ακυρώσεως – Πράξη δεκτική προσφυγής – Παραδεκτό – Καλόπιστη συνεργασία – Άρθρο 19 του ΚΥΚ – Συμφέροντα της Ένωσης »

Στην υπόθεση T-99/25,

Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, εκπροσωπούμενη από τους L. De Matteis και E. Farhat,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου, εκπροσωπούμενου από τις B. Schäfer και A.-M. Feipel-Cosciug,

καθού,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους G. De Baere, πρόεδρο, J. Svingen (εισηγητή), C. Mac Eochaidh, R. Meyer και D. Jočienė, δικαστές,

γραμματέας: Σ. Σπυροπούλου, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 10ης Μαρτίου 2026,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία ζητεί την ακύρωση της λήψης θέσης του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου, επισυναφθείσας στο έγγραφο που διαβίβασε η προϊσταμένη της νομικής υπηρεσίας του στις 9 Δεκεμβρίου 2024 (στο εξής: προσβαλλόμενη θέση), με την οποία απορρίφθηκε το από 26 Σεπτεμβρίου 2024 αίτημα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας που είχε ως αντικείμενο, στο πλαίσιο έρευνας σχετικά με ορισμένα πρόσωπα (στο εξής: πρόσωπα που αφορά η έρευνα), την άρση του καθήκοντος εχεμύθειας δώδεκα μονίμων υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: δώδεκα υπάλληλοι) προκειμένου να εξεταστούν ως μάρτυρες στο πλαίσιο της έρευνας αυτής.

Ιστορικό της διαφοράς

- 2 Στις 14 Ιουλίου 2022 η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ανέφερε στην Ευρωπαϊκή Εισαγγελία την πιθανή ύπαρξη παρατυπιών κατά την πρόσληψη και τη μονιμοποίηση προσώπου που κατέστη μόνιμος υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

- 3   Εν συνεχεία, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία άνοιξε φάκελο δικογραφίας και, αφού έλεγξε τις πληροφορίες που είχε λάβει, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι με βάση διάφορα στοιχεία μπορούσε να εκτιμηθεί ότι είχε τελεστεί αξιόποινη πράξη εμπόρουσα στην αρμοδιότητά της, κατά την έννοια του άρθρου 26, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1939 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 2017, σχετικά με την εφαρμογή ενισχυμένης συνεργασίας για τη σύσταση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας (ΕΕ 2017, L 283, σ. 1).
- 4   Στις 20 Δεκεμβρίου 2022, σύμφωνα με την ίδια διάταξη, ο επιληφθείς Ευρωπαίος Εντεταλμένος Εισαγγελέας στο Λουξεμβούργο (στο εξής: εντεταλμένος εισαγγελέας) αποφάσισε να κινήσει έρευνα.
- 5   Στις 7 Φεβρουαρίου 2023, λαμβανομένων υπόψη, αφενός, του προβλεπόμενου στα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου (αριθ. 7) περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 266, στο εξής: πρωτόκολλο αριθ. 7) απαραβίαστου των χώρων, των κτιρίων και των αρχείων της Ένωσης, του οποίου απολαύει το Ελεγκτικό Συνέδριο, και, αφετέρου, της αναγνωριζόμενης με το άρθρο 11 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ασυλίας των μονίμων και μη μονίμων υπαλλήλων της Ένωσης, της οποίας τυγχάνουν τα πρόσωπα που αφορά η έρευνα, ο εντεταλμένος εισαγγελέας πρότεινε στην Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέα να ζητήσει την άρση τους.
- 6   Μεταξύ της 13ης Φεβρουαρίου 2023 και της 7ης Απριλίου 2024, η Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέας ζήτησε επανειλημμένως από τον Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου την άρση του απαραβίαστου των χώρων, των κτιρίων και των αρχείων του θεσμικού αυτού οργάνου και την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα.
- 7   Με τις από 15 Μαρτίου, 27 Απριλίου, 23 Μαΐου, 10 Ιουλίου και 1 Σεπτεμβρίου 2023 απαντήσεις του, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου επισήμανε ότι, με βάση τις περιορισμένες πληροφορίες που παρέσχε η Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέας, δεν ήταν σε θέση να δεχθεί τα δύο αιτήματα. Ως προς το αίτημα για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου επισήμανε ότι δεν μπορούσε να εισακουσθεί η εκφρασθείσα από την Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέα επιθυμία να μην ενημερωθούν τα πρόσωπα αυτά για τη σχετική εις βάρος τους απόφαση πριν από την έκδοσή της. Ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου πρότεινε επίσης να διεξαχθεί συνάντηση με εκπροσώπους της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας προκειμένου να τους παρασχεθούν περισσότερες πληροφορίες και διαβίβασε έγγραφα σχετικά με την έρευνα.
- 8   Στις 13 Οκτωβρίου 2023 ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, σε συνέχεια του από 1 Σεπτεμβρίου 2023 εγγράφου του, με το οποίο γνωστοποίησε ότι επρόκειτο να ενημερώσει τα πρόσωπα που αφορά η έρευνα ώστε αυτά να είναι σε θέση να εκθέσουν τις απόψεις τους και να έχει εν συνεχεία τη δυνατότητα το Ελεγκτικό Συνέδριο να λάβει απόφαση, ενημέρωσε την Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέα ότι τα πρόσωπα αυτά ήταν διαθέσιμα για να υποβάλουν τις γραπτές παρατηρήσεις τους και να ακουστούν, διατηρώντας την ασυλία τους.
- 9   Προκειμένου να συνεχίσει την έρευνά του, ο εντεταλμένος εισαγγελέας ζήτησε, με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 26ης Σεπτεμβρίου 2024 προς την προϊσταμένη της νομικής υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αφενός, τη γνωστοποίηση ορισμένων εγγράφων σχετικών με την έρευνα, επιπλέον εκείνων που είχαν ήδη διαβιβαστεί, και, αφετέρου, σύμφωνα με το άρθρο 19 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), την άρση του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων προκειμένου αυτοί να καταθέσουν ως μάρτυρες στο πλαίσιο της έρευνας, βάσει του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1939.
- 10   Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 24ης Οκτωβρίου 2024, η προϊσταμένη της νομικής υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου απάντησε παρέχοντας ορισμένα από τα ζητηθέντα έγγραφα, διευκρινίζοντας παράλληλα ότι τα λοιπά ζητηθέντα έγγραφα είχαν ήδη παρασχεθεί ή δεν υπήρχαν. Επιπλέον, επανέλαβε την πρόταση για τη διεξαγωγή συνάντησης μεταξύ της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας και του Ελεγκτικού Συνεδρίου, προκειμένου να αποσαφηνιστούν ορισμένες πτυχές σχετικές με την έρευνα.
- 11   Την επομένη, ο εντεταλμένος εισαγγελέας απέρριψε την ιδέα της συνάντησης και συγχρόνως επανέλαβε το αίτημά του προς το Ελεγκτικό Συνέδριο για την άρση του καθήκοντος εχεμύθειας, όπως αυτό είχε κοινοποιηθεί με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 26ης Σεπτεμβρίου 2024.

12 Στις 9 Δεκεμβρίου 2024, με την προσβαλλόμενη λήψη θέσης, το Ελεγκτικό Συνέδριο απέρριψε το αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων. Αφενός, έκρινε ότι, όπως και στην περίπτωση του αιτήματος για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία δεν είχε παράσχει επαρκείς πληροφορίες και αποδείξεις σχετικά με τις υπόνοιες τέλεσης ποινικών αδικημάτων οι οποίες βάρυναν τα πρόσωπα που αφορά η έρευνα. Ως εκ τούτου, το Ελεγκτικό Συνέδριο έκρινε ότι η άρση του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων θα ήταν αντίθετη προς τα συμφέροντα της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 19 του ΚΥΚ. Αφετέρου και προπάντων, επισήμανε ότι το αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας παρακάμπτει de facto το γεγονός ότι δεν έχει αρθεί η ασυλία των προσώπων που αφορά η έρευνα. Ως εκ τούτου, το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπό έρευνα υπόθεση θα πρέπει να τεθεί στο αρχείο, σύμφωνα με το άρθρο 39 του κανονισμού 2017/1939.

Αιτήματα των διαδίκων

- 13 Η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη λήψη θέσης.
- 14 Το Ελεγκτικό Συνέδριο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
  - επικουρικός, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
  - να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί των ενστάσεων απαραδέκτου που προβάλλει το Ελεγκτικό Συνέδριο

15 Το Ελεγκτικό Συνέδριο προβάλλει δύο ενστάσεις απαραδέκτου, εκ των οποίων η πρώτη αφορά την έλλειψη πράξης δεκτικής προσφυγής και η δεύτερη την έλλειψη εννόμου συμφέροντος.

Επί της πρώτης ενστάσεως απαραδέκτου, η οποία αφορά την έλλειψη πράξης δεκτικής προσφυγής

16 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη λήψη θέσης δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Η λήψη θέσης απλώς υπενθυμίζει τις επαφές μεταξύ του Ελεγκτικού Συνεδρίου και της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας και εξηγεί ότι, ελλείψει επαρκών πληροφοριών οι οποίες να διασφαλίζουν ότι τα ζητούμενα μέτρα δεν θίγουν τα συμφέροντα της Ένωσης, δεν ήταν δικαιολογημένη η άρση του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων.

17 Το Ελεγκτικό Συνέδριο προσθέτει ότι η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία στήριξε το αίτημά της για άρση του καθήκοντος εχεμύθειας στο άρθρο 19 του ΚΥΚ, το οποίο αφορά τη σχέση εργασίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και των υπαλλήλων τους, και όχι στις προνομίες των οργανισμών διερεύνησης και των εθνικών δικαστικών αρχών. Πλην όμως, μόνον απόφαση εκδοθείσα από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή στο πλαίσιο τέτοιας σχέσης εργασίας παράγει έννομα αποτελέσματα που μπορούν να υποβληθούν στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης, όπερ δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

18 Η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία αντικρούει αυτή την ένσταση απαραδέκτου.

19 Κατά το άρθρο 263, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ο δικαστής της Ένωσης ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης «που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων».

20 Επομένως, με προσφυγή ακυρώσεως κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ μπορούν να προσβληθούν όλα τα μέτρα ή οι διατάξεις, ανεξαρτήτως της φύσεως ή της μορφής τους, τα οποία θεσπίζονται από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και οργανισμούς της Ένωσης και αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών

εννόμων αποτελεσμάτων (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, FBF, C-911/19, EU:C:2021:599, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 21 Προκειμένου να διαπιστωθεί αν ένα μέτρο αποσκοπεί στην παραγωγή τέτοιων αποτελεσμάτων και είναι, ως εκ τούτου, δεκτικό τέτοιας προσφυγής, πρέπει να εξετάζεται η ουσία του και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενό του, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου θεσπίστηκε και των εξουσιών του θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού που το θέσπισε, οι δε εξουσίες αυτές δεν πρέπει να εξετάζονται κατά τρόπο αφηρημένο, αλλά ως στοιχεία ικανά να δια φωτίσουν τη συγκεκριμένη ανάλυση του περιεχομένου του επίμαχου μέτρου (βλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2025, Swissgrid κατά Επιτροπής, C-121/23 P, EU:C:2025:83, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 22 Εν προκειμένω, όσον αφορά κατ' αρχάς το πλαίσιο εντός του οποίου ελήφθη η προσβαλλόμενη θέση, παρατηρείται ότι αυτή διαβιβάστηκε ως απάντηση στο αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων το οποίο υποβλήθηκε από τον εντεταλμένο εισαγγελέα, σύμφωνα με το άρθρο 19 του ΚΥΚ, στις 26 Σεπτεμβρίου 2024 και επαναλήφθηκε από αυτόν στις 25 Οκτωβρίου 2024.
- 23 Περαιτέρω, όσον αφορά τις εξουσίες του οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ο εντεταλμένος εισαγγελέας μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι η προσβαλλόμενη λήψη θέσης προερχόταν από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, λαμβανομένου υπόψη, μεταξύ άλλων, του διαβιβαστικού εγγράφου της προϊσταμένης της νομικής υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με το οποίο το τελευταίο διαβίβασε, «εξ ονόματος του σώματος των μελών» του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τη θέση του Ελεγκτικού Συνεδρίου επί του αιτήματος άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1984, Erdini κατά Συμβουλίου, C-65/83, EU:C:1984:24, σκέψη 7).
- 24 Όσον αφορά, τέλος, το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης λήψης θέσης, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Ελεγκτικό Συνέδριο, η λήψη θέσης αυτή δεν υπενθυμίζει απλώς και μόνον τις επαφές μεταξύ του Ελεγκτικού Συνεδρίου και της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας. Πράγματι, στο τελικό μέρος της προσβαλλόμενης λήψης θέσης, το Ελεγκτικό Συνέδριο αρνήθηκε, κατ' ουσίαν, να άρει το καθήκον εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων, κρίνοντας ότι το αίτημα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένο και ότι η άρση αυτή θα ήταν αντίθετη προς τα συμφέροντα της Ένωσης και θα συνιστούσε καταστρατήγηση της διαδικασίας άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα.
- 25 Επομένως, δεδομένου ότι, ελλείψει τέτοιας άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας, κατά την έννοια του άρθρου 19 του ΚΥΚ, ο εντεταλμένος εισαγγελέας δεν μπορούσε να συλλέξει τις μαρτυρικές καταθέσεις των δώδεκα υπαλλήλων, προκειμένου να επιδιώξει την πρόοδο της έρευνάς του εις βάρος των προσώπων τα οποία αυτή αφορά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη λήψη θέσης παρήγαγε έννομα αποτελέσματα έναντι της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας. Συγκεκριμένα, στέρησε από την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία τη δυνατότητα να ασκήσει τις εξουσίες έρευνας που διαθέτει σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1939.
- 26 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι, κατ' ουσίαν, απόφαση εκδοθείσα βάσει του άρθρου 19 του ΚΥΚ είναι βλαπτική μόνο για υπάλληλο στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ.
- 27 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, αν γινόταν δεκτό το επιχείρημα αυτό του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τούτο θα σήμαινε ότι, σε περίπτωση που θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμός της Ένωσης αρνηθεί να άρει το καθήκον εχεμύθειας υπαλλήλου βάσει του άρθρου 19 του ΚΥΚ, ο Ευρωπαίος Εντεταλμένος Εισαγγελέας θα εμποδιστεί να ασκήσει τις εξουσίες του δυνάμει του άρθρου 28 του κανονισμού 2017/1939, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης τη νομιμότητα μιας τέτοιας αρνήσεως που εμποδίζει την έρευνά του.
- 28 Εξάλλου, παρατηρείται ότι το Δικαστήριο έχει ήδη δεχθεί ότι είναι παραδεκτή προσφυγή ασκηθείσα από εταιρία βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με την οποία απορρίφθηκε αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας υπαλλήλου προκειμένου αυτός να καταθέσει ενώπιον εθνικού δικαστηρίου (πρβλ. απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 1992, Weddel κατά Επιτροπής, C-54/90, EU:C:1992:75, σκέψη 17).

29 Επομένως, η προσβαλλόμενη λήψη θέσης αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής, η οποία μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, ως εκ τούτου, η πρώτη ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί της δεύτερης ενστάσεως απαραδέκτου, η οποία αφορά την έλλειψη εννόμου συμφέροντος

30 Πρώτον, το Ελεγκτικό Συνέδριο επισημαίνει ότι στις 13 Φεβρουαρίου 2023 η Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέας ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1939, την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, θεωρώντας την ως αναγκαίο προαπαιτούμενο για την προσήκουσα διεξαγωγή της έρευνας.

31 Χωρίς την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, η ακύρωση της προσβαλλόμενης λήψης θέσης ουδόλως θα ωφελούσε την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία. Τα αποδεικτικά στοιχεία που ενδεχομένως θα συγκεντρώνονταν χάρη στις μαρτυρικές καταθέσεις των δώδεκα υπαλλήλων δεν θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν ούτε για την υποβολή νέου αιτήματος άρσης ασυλίας στο πλαίσιο της έρευνας ούτε για να δικαστούν και να καταδικαστούν τα πρόσωπα αυτά.

32 Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, το Ελεγκτικό Συνέδριο παραπέμπει στις αρχές που έχουν διατυπωθεί στη νομολογία και, ιδίως, στη διάταξη της 16ης Ιανουαρίου 2024, Καϊλή κατά Κοινοβουλίου και Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας (T-46/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:14, σκέψη 22), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το αίτημα άρσης ασυλίας αποτελεί προηγούμενο και αναγκαίο μέτρο, το οποίο έχει τεθεί στη διάθεση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας από τον νομοθέτη της Ένωσης, προκειμένου να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα των ερευνών όταν η ασυλία της οποίας απολαύει ένα πρόσωπο συνιστά εμπόδιο στην έρευνα που το αφορά.

33 Το Ελεγκτικό Συνέδριο παραπέμπει επίσης στην απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2021, LR Generālprokuratūra (C-3/20, EU:C:2021:969, σκέψεις 87 και 88), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι, στο πλαίσιο έρευνας και πριν από την προσφυγή στη δικαιοσύνη, αν οι αρχές που διεξάγουν την έρευνα θεωρούν ότι ο ύποπτος απολαύει ασυλίας, σύμφωνα με το άρθρο 11 του πρωτοκόλλου αριθ. 7, για τις πράξεις που αποτελούν το αντικείμενο των ερευνών τους, σ' αυτές εναπόκειται να ζητήσουν την άρση της ασυλίας, δεδομένου ότι η ασυλία εμποδίζει οποιαδήποτε χρήση των συλλεγέντων αποδεικτικών στοιχείων προκειμένου να δικαστεί και να καταδικαστεί ο ύποπτος για την πράξη που καλύπτεται από την ασυλία.

34 Δεύτερον, το Ελεγκτικό Συνέδριο παρατηρεί ότι το άρθρο 39 του κανονισμού 2017/1939 προβλέπει ότι η ασυλία της οποίας απολαύει ο ύποπτος συνεπάγεται τη θέση της έρευνας στο αρχείο, εκτός εάν η ασυλία έχει αρθεί. Στο σημείο 43 του δικογράφου της προσφυγής, η ίδια η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία αναγνώρισε ότι δεν άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά των «αποφάσεων» που περιέχονταν στα από 15 Μαρτίου και από 27 Απριλίου 2023 έγγραφα του Προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Το Ελεγκτικό Συνέδριο συνάγει εξ αυτού ότι η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία άφησε να παρέλθει η προθεσμία άσκησης προσφυγής για να προσβάλει «την παράλειψη άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα» και υπέβαλε, 19 μήνες μετά το έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2023, αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων.

35 Τρίτον, το Ελεγκτικό Συνέδριο εκτιμά ότι το γεγονός ότι από τυχόν μαρτυρικές καταθέσεις μπορούν να προκύψουν αποδεικτικά στοιχεία που δικαιολογούν την υποβολή νέου αιτήματος για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα είναι, αφενός, υποθετικό και, αφετέρου, αντίθετο προς το άρθρο 26 του κανονισμού 2017/1939, κατά το οποίο, πριν από την έναρξη έρευνας, πρέπει να εξακριβώνεται αν υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστευτεί ότι έχει τελεστεί αξιόποινη πράξη που εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας.

36 Η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία αντικρούει αυτή τη δεύτερη ένσταση απαραδέκτου.

37 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η προσφυγή ακυρώσεως η οποία ασκείται, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, από φυσικό ή νομικό πρόσωπο πρέπει να στηρίζεται σε έννομο συμφέρον του προσώπου αυτού για την άσκηση της προσφυγής. Η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξης δύναται, αφ' εαυτής, να ωφελήσει το εν λόγω πρόσωπο (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2025, ΕΚΤ και Επιτροπή κατά Corneli, C-777/22 P και C-789/22 P, EU:C:2025:580, σκέψη 86 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 38 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι, με το έγγραφο της 23ης Μαΐου 2023, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου ανακοίνωσε στην Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέα την έναρξη της διαδικασίας για την έκδοση απόφασης σχετικά με το αίτημα για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, εντούτοις στη δικογραφία της υπό κρίση υπόθεσης δεν περιλαμβάνεται καμία απόφαση τέτοιας φύσης απευθυνόμενη στην Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέα, απόφαση η οποία, εξάλλου, όπως διευκρίνισε ο ίδιος ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου με τα από 27 Απριλίου και από 10 Ιουλίου 2023 έγγραφά του, έπρεπε να έχει ληφθεί από τα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου, επικουρούμενα από τον γενικό γραμματέα του.
- 39 Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Ελεγκτικό Συνέδριο, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, αναγνώρισε ότι δεν είχε ληφθεί καμία ρητή απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματος για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα.
- 40 Δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα που προέβαλε το Ελεγκτικό Συνέδριο επίσης κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, και συγκεκριμένα ότι το από 13 Οκτωβρίου 2023 έγγραφο του Προέδρου του αποτελεί σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματος για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα. Το έγγραφο αυτό, αφενός, προέρχεται από τον Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο οποίος δεν είναι αρμόδιος να εκδώσει μια τέτοια απόφαση, έστω και σιωπηρή, όπως επισήμανε ο ίδιος με τα έγγραφα που μνημονεύονται στη σκέψη 38 ανωτέρω. Αφετέρου, το εν λόγω έγγραφο δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι αντιπροσωπεύει την οριστική θέση του Ελεγκτικού Συνεδρίου επί του αιτήματος άρσης ασυλίας που υπέβαλε η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία.
- 41 Το ίδιο ισχύει και για το επιχείρημα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία αναγνώρισε ότι δεν είχε προσβάλει τις «αποφάσεις» περί αρνήσεως άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα οι οποίες περιέχονταν στα από 15 Μαρτίου και από 27 Απριλίου 2023 έγγραφα του Προέδρου του. Πράγματι, από τη σκέψη 38 προκύπτει ότι ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου επισήμανε ότι τα έγγραφά του δεν μπορούν να περιέχουν τέτοιες αποφάσεις.
- 42 Εξ αυτού συνάγεται ότι, κατά το μέρος που δεν έχει εκδοθεί βλαπτική για την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία απόφαση περί αρνήσεως άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί νομίμως να της αντιτάξει την παρέλευση της προθεσμίας άσκησης προσφυγής κατά ρητής ή σιωπηρής πράξης η οποία δεν έχει καταστεί απρόσβλητη και δεν έχει εκδοθεί από την αρμόδια αρχή κατά τον απαιτούμενο τύπο.
- 43 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι, ακόμη και αν το Ελεγκτικό Συνέδριο είχε εκδώσει απόφαση περί αρνήσεως άρσης της ασυλίας σύμφωνα με τους δικούς του κανόνες, δεν μπορεί να αποκλειστεί, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει το Ελεγκτικό Συνέδριο, η δυνατότητα της Ευρωπαϊάς Γενικής Εισαγγελέα να υποβάλει νέο αίτημα άρσης ασυλίας πριν η υπό έρευνα υπόθεση τεθεί ενδεχομένως στο αρχείο.
- 44 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, αφενός, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 39, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 2017/1939, μόνον όταν ο επιφορτισμένος με την έρευνα Ευρωπαίος Εντεταλμένος Εισαγγελέας εκτιμά ότι έχει καταστεί αδύνατη η άσκηση δίωξης, το μόνιμο τμήμα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας αποφασίζει, βάσει έκθεσης που υποβάλλει ο Ευρωπαίος Εντεταλμένος Εισαγγελέας, να θέσει στο αρχείο την υπόθεση που αφορά ορισμένο πρόσωπο, λόγω ασυλίας που του έχει χορηγηθεί. Αφετέρου, το άρθρο 39, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει ότι «[η] απόφαση που λαμβάνεται σύμφωνα με την παράγραφο 1 δεν εμποδίζει τη διεξαγωγή περαιτέρω ερευνών βάσει νέων στοιχείων τα οποία δεν ήταν γνωστά στην Ευρωπαϊκή Εισαγγελία κατά τον χρόνο λήψης της απόφασης και κατέστησαν γνωστά μετά την απόφαση» και ότι «[η] απόφαση για την εκ νέου διεξαγωγή ερευνών βάσει αυτών των νέων στοιχείων λαμβάνεται από το αρμόδιο μόνιμο τμήμα».
- 45 Διαπιστώνεται ότι το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 2017/1939 δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η άρνηση άρσης της ασυλίας προσώπου εις βάρος του οποίου διεξάγεται έρευνα εμποδίζει, αυτομάτως και οριστικώς, την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία να συνεχίσει να διερευνά τη συμπεριφορά του προσώπου αυτού και δεν της επιτρέπει να ανανεώσει το αίτημά της υποβάλλοντας συμπληρωματικά στοιχεία.

- 46 Επιπλέον, προβλέποντας ρητώς τη δυνατότητα κίνησης νέας έρευνας κατόπιν νέων στοιχείων, το άρθρο 39, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1939 απηχεί την αρχή κατά την οποία οι αποφάσεις που λαμβάνονται βάσει του περιεχομένου του φακέλου σε δεδομένο χρονικό σημείο της έρευνας μπορούν να επανεξετάζονται όταν προκύπτουν νέα στοιχεία. Συναφώς, το να απαιτείται η θέση μιας υπό έρευνα υπόθεσης στο αρχείο προκειμένου να μπορεί να υποβληθεί νέο αίτημα άρσης ασυλίας θα καθιέρωνε μια τυπική διαδικασία στερούμενη λειτουργικής αναγκαιότητας και θα μπορούσε να θίξει την αποτελεσματικότητα του συστήματος διώξεων που καθιερώνει ο κανονισμός 2017/1939 για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης.
- 47 Επομένως, το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1939 δεν εμποδίζει τον Ευρωπαϊό Εντεταλμένο Εισαγγελέα να αναζητήσει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία πριν διαπιστώσει την αδυναμία του να κινήσει ποινική δίωξη και, επομένως, πριν προτείνει τη θέση μιας υπόθεσης στο αρχείο.
- 48 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από το επιχείρημα που αντλείται από τις σκέψεις 87 και 88 της αποφάσεως της 30ής Νοεμβρίου 2021, LR Generālprokuratūra (C-3/20, EU:C:2021:969). Πράγματι, από τις δύο αυτές σκέψεις προκύπτει ότι, αν μια έρευνα περατωθεί χωρίς να αρθεί η ασυλία των προσώπων που αφορά η έρευνα, τα πρόσωπα αυτά δεν μπορούν να δικαστούν και να καταδικασθούν για τις πράξεις που καλύπτονται από την ασυλία. Εντούτοις, η διαπίστωση αυτή δεν αποκλείει τη δυνατότητα του εντεταλμένου εισαγγελέα να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου η Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέας να συμπληρώσει εκκρεμές αίτημα ή, σε περίπτωση απορρίψεως τέτοιου αιτήματος, να υποβάλει νέο αίτημα στηριζόμενο σε νέα στοιχεία. Στη συνέχεια, τα αποδεικτικά στοιχεία μπορούν να χρησιμοποιηθούν προκειμένου να δικαστούν και να καταδικαστούν τα πρόσωπα που καλύπτονται από την ασυλία, υπό την προϋπόθεση ωστόσο ότι η ασυλία έχει αρθεί το αργότερο μέχρι την περάτωση της έρευνας βάσει της οποίας μπορεί να ασκηθεί δίωξη, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους του επιληφθέντος Ευρωπαϊού Εντεταλμένου Εισαγγελέα.
- 49 Το ίδιο ισχύει και για το επιχείρημα που αντλείται από τη σκέψη 22 της διατάξεως της 16ης Ιανουαρίου 2024, Καϊλή κατά Κοινοβουλίου και Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας (T-46/23, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2024:14). Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 48 ανωτέρω, το γεγονός ότι εκκρεμεί αίτημα άρσης ασυλίας δεν αποκλείει τη δυνατότητα του εντεταλμένου εισαγγελέα να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου η Ευρωπαϊά Γενική Εισαγγελέας να είναι σε θέση να συμπληρώσει το αίτημα αυτό.
- 50 Τέλος, αν το επιχείρημα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, αφού υπέβαλε αίτημα για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, ανέμεινε 19 μήνες για να ζητήσει την άρση του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι με αυτό αντιτάσσεται η εκπρόθεσμη υποβολή του ως άνω αιτήματος, επισημαίνεται ότι ούτε το επιχείρημα αυτό θα μπορούσε να ευδοκιμήσει.
- 51 Πράγματι, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου επισήμανε επανειλημμένως ότι, λόγω της έλλειψης αρκούντως σαφών και ακριβών πληροφοριών εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας σχετικά με τις υπόνοιες για αξιόποινες πράξεις οι οποίες προσάπτονται στα πρόσωπα που αφορά η έρευνα, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν ήταν σε θέση να αποφανθεί επί του αιτήματος για την άρση της ασυλίας τους. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο Ευρωπαίος Εντεταλμένος Εισαγγελέας μπορούσε νομίμως να ζητήσει την άρση του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων, ακόμη και 19 μήνες μετά την υποβολή του αιτήματος άρσης ασυλίας, προκειμένου να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία ικανά να στηρίξουν ενδεχομένως το αίτημα αυτό.
- 52 Επομένως, δεδομένου ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν έχει ακόμη λάβει νομοτύπως οριστική απόφαση επί του αιτήματος άρσης ασυλίας, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία διατηρεί έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης λήψης θέσης, κατά το μέρος που η λήψη θέσης αυτή την εμποδίζει να συλλέξει συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία τα οποία να είναι ικανά να τεκμηριώσουν το αίτημα άρσης ασυλίας ή βάσει των οποίων να μπορεί να διαπιστωθεί ότι δεν συντρέχει πλέον λόγος συνέχισης της διαδικασίας που κινήθηκε κατά των προσώπων που αφορά η έρευνα.

- 53 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι η εκτίμηση της διεξαγωγής και της χρονικής εμβέλειας των ερευνών που διεξάγει η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία εμπίπτει στο περιθώριο εκτιμήσεως που διαθέτει η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία κατά την άσκηση των ερευνητικών αρμοδιοτήτων της και δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να τεθεί υπό αμφισβήτηση από το Γενικό Δικαστήριο.
- 54 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, διαπιστώνεται ότι η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης λήψης θέσης και ότι η δεύτερη ένσταση απαραδέκτου πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 55 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος στηρίζεται σε κατάχρηση εξουσίας, ο δεύτερος σε παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, ο τρίτος σε παράβαση του άρθρου 108, παράγραφος 5, του κανονισμού 2017/1939, ο τέταρτος σε παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1939, και ο πέμπτος σε παράβαση του πρωτοκόλλου αριθ. 7 και του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ.
- 56 Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως.
- 57 Προς στήριξη του λόγου αυτού, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία υποστηρίζει ότι, στην προσβαλλόμενη λήψη θέσης, το Ελεγκτικό Συνέδριο συγχέει την κατάσταση των προσώπων που αφορά η έρευνα με την κατάσταση των δώδεκα υπαλλήλων, δεδομένου ότι η ασυλία την οποία προβλέπει το πρωτόκολλο αριθ. 7 καλύπτει τους πρώτους, αλλά όχι τους δεύτερους, οι οποίοι δεν απολαύουν καμίας ιδιαίτερης ασυλίας στο δίκαιο της Ένωσης. Επομένως, κατά την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, κατ' ουσίαν, η εξέταση των δώδεκα αυτών υπαλλήλων δεν μπορούσε να απορριφθεί με την αιτιολογία ότι τούτο συνεπαγόταν παραβίαση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, αλλά μόνο για τον λόγο ότι ορισμένο συμφέρον της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ, δικαιολογούσε την εν λόγω απόρριψη, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 58 Το Ελεγκτικό Συνέδριο αμφισβητεί την ορθότητα της αυστηρής αυτής διάκρισης στην οποία προέβη η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία μεταξύ της άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα και της άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων και επαναλαμβάνει ότι, δεδομένου ότι η ασυλία των προσώπων αυτών δεν έχει αρθεί, η άρση του καθήκοντος εχεμύθειας των εν λόγω υπαλλήλων δεν θα ασκούσε επιρροή στην έρευνα, λαμβανομένων υπόψη των αρχών που απορρέουν από την απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2021, LR Generālprokuratūra (C-3/20, EU:C:2021:969).
- 59 Επιπλέον, το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, η συσταλτική ερμηνεία της έννοιας των «συμφερόντων της Ένωσης» η οποία προτείνεται από την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Αφενός, στις σκέψεις 139 και 140 της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2022, NV κατά eu-LISA (T-661/20, EU:T:2022:154), το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η λειτουργία και η φήμη ενός θεσμικού οργάνου μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά την εφαρμογή του άρθρου 19 του ΚΥΚ. Αφετέρου, δεδομένου ότι δεν πληρούνται οι αναγκαίες προϋποθέσεις για την άρση της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, η άρση του καθήκοντος εχεμύθειας δώδεκα υπαλλήλων είναι αντίθετη προς τα συμφέροντα της Ένωσης.
- 60 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, ΣΕΕ ορίζει ότι κάθε θεσμικό όργανο της Ένωσης δρα εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του ανατίθενται από τις Συνθήκες, σύμφωνα με τις διαδικασίες, τους όρους και τους σκοπούς τους οποίους αυτές προβλέπουν. Σύμφωνα με τη νομολογία, η διάταξη αυτή εκφράζει την αρχή της θεσμικής ισορροπίας, χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Ένωσης, η οποία συνεπάγεται ότι κάθε θεσμικό όργανο ασκεί τις αρμοδιότητές του σεβόμενο τις αρμοδιότητες των υπολοίπων. Το άρθρο 13, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ΣΕΕ ορίζει εξάλλου ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης συνεργάζονται μεταξύ τους καλή τη πίστει [πρβλ. απόφαση της 9ης Απριλίου 2024, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Υπογραφή διεθνών συνθηκών), C-551/21, EU:C:2024:281, σκέψεις 62 και 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 61 Περαιτέρω, πρώτον, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 45 και 52 ανωτέρω, ο Ευρωπαίος Εντεταλμένος Εισαγγελέας μπορούσε να υποβάλει αίτημα άρσης του καθήκοντος

εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων, ανεξαρτήτως του αν είχε ήδη εκδοθεί απόφαση περί απορρίψεως του αιτήματος άρσης ασυλίας ή αν το αίτημα αυτό εξακολουθούσε να εκκρεμεί.

- 62 Επομένως, η σχέση μεταξύ της άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων, οι οποίοι δεν ερευνώνται, και της άρσης της ασυλίας των προσώπων τα οποία αφορά η έρευνα δεν ασκεί επιρροή για την εκτίμηση της ύπαρξης συμφέροντος της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ. Πράγματι, το αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας αφορά μόνον τους δώδεκα υπαλλήλους, οι οποίοι θα μπορούσαν να εξεταστούν ως μάρτυρες από τον εντεταλμένο εισαγγελέα, αλλά ουδόλως καλύπτει τα πρόσωπα τα οποία αφορά η έρευνα.
- 63 Επομένως, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορούσε να αρκестεί να διαπιστώσει, κατ' ουσίαν, ότι, δεδομένου ότι δεν είχε δεχθεί το αίτημα για την άρση της ασυλίας των προσώπων τα οποία αφορά η έρευνα, είχε επίσης το δικαίωμα να μη δεχθεί το αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων, στηριζόμενο στην ίδια συλλογιστική η οποία θεμελιώνεται, μεταξύ άλλων, στην έλλειψη επαρκών πληροφοριών για την εκτίμηση ενδεχόμενης προσβολής των συμφερόντων της Ένωσης.
- 64 Πράγματι, το Ελεγκτικό Συνέδριο ήταν υποχρεωμένο να εκτιμήσει αυτοτελώς το αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας, υπό το πρίσμα του άρθρου 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ και λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι το αίτημα αυτό δεν αφορούσε τα ίδια πρόσωπα, δεν επιδίωκε τον ίδιο σκοπό και δεν είχε τις ίδιες συνέπειες με το αίτημα άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα.
- 65 Δεύτερον, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η σχέση μεταξύ της άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων και της άρσης της ασυλίας των προσώπων που αφορά η έρευνα, επισημαίνεται ότι η αιτιολογία που περιέχεται στην προσβαλλόμενη λήψη θέσης, σύμφωνα με την οποία το αίτημα άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας των δώδεκα υπαλλήλων παρακάμπτει το γεγονός ότι δεν ήρθη η ασυλία των προσώπων που αφορά η έρευνα και είναι, ως εκ τούτου, αντίθετο προς τα συμφέροντα της Ένωσης, παρερμηνεύει την έννοια των «συμφερόντων της Ένωσης» κατά το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ.
- 66 Πράγματι, από την περιοριστική διατύπωση της διάταξης αυτής προκύπτει ότι τα «συμφέροντα της Ένωσης», τα οποία μπορούν να δικαιολογήσουν την άρνηση παροχής άδειας για την αποκάλυψη ενόπιον δικαστικής αρχής πληροφοριών που συνδέονται με τα καθήκοντα του εκάστοτε υπαλλήλου, πρέπει οπωσδήποτε να είναι συμφέροντα ιδιάζουσας σημασίας και ζωτικού χαρακτήρα για την Ένωση (βλ. απόφαση της 13ης Ιουνίου 2002, Ferrer de Moncada κατά Επιτροπής, T-74/01, EU:T:2002:158, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία: απόφαση της 23ης Μαρτίου 2022, NV κατά eu-LISA, T-661/20, EU:T:2022:154, σκέψη 142).
- 67 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ερμηνεία της έννοιας των «συμφερόντων της Ένωσης» στην οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο στηρίζει την άρνησή του δεν συνάδει με τη συστατική ερμηνεία της έννοιας αυτής που έχει καθιερωθεί από τη νομολογία. Το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορούσε συννόμως να υποστηρίξει ότι η ασυλία της οποίας τυγχάνουν τα πρόσωπα που αφορά η έρευνα ανταποκρίνεται σε απαίτηση συνδεδεμένη με τη διαφύλαξη ζωτικών συμφερόντων της Ένωσης, ικανή να δικαιολογήσει την άρνησή του να επιτρέψει στους δώδεκα υπαλλήλους να καταθέσουν ως μάρτυρες στο πλαίσιο της έρευνας αυτής.
- 68 Επιπλέον, αν γινόταν δεκτή η ως άνω επιχειρηματολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τούτο θα ισοδυναμούσε με την παροχή, σε κάθε θεσμικό όργανο που επιλαμβάνεται αιτήματος άρσης ασυλίας, της δυνατότητας να εκτιμήσει τον χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών που αποτελούν το αντικείμενο έρευνας και να καθορίσει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία μπορεί να διεξαγάγει την έρευνα αυτή, όπερ θα είχε ως αποτέλεσμα να της στερήσει τη δυνατότητα να ασκήσει πλήρως τις εξουσίες που της απονέμει το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1939.
- 69 Αντιθέτως, είναι προς το συμφέρον της Ένωσης να επιτρέψει στην Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας, να συλλέγει αποδεικτικά στοιχεία, μεταξύ άλλων μέσω μαρτυριών υπαλλήλων της Ένωσης, προκειμένου να μπορεί ενδεχομένως να αποφασίσει να θέσει την υπόθεση στο αρχείο.

- 70 Πρέπει να προστεθεί ότι το επιχείρημα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι η προτεινόμενη από την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία συσταλτική ερμηνεία της έννοιας των «συμφερόντων της Ένωσης» δεν μπορεί να γίνει δεκτή στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2022, NV κατά eu-LISA (T-661/20, EU:T:2022:154).
- 71 Πράγματι, στη σκέψη 140 της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2022, NV κατά eu-LISA (T-661/20, EU:T:2022:154), το Γενικό Δικαστήριο αρκέστηκε στη διαπίστωση ότι το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ μπορεί να περιλαμβάνει την περίπτωση κατά την οποία ένας υπάλληλος έχει την πρόθεση να αποκαλύψει ενώπιον δικαστικής αρχής πραγματικά περιστατικά συνδεδεμένα με συγκρουσιακή σχέση στον χώρο εργασίας, τα οποία δεν καλύπτονται, ως εκ της φύσεώς τους, από το επαγγελματικό απόρρητο, αλλά τα οποία θα μπορούσαν να επηρεάσουν τη λειτουργία και τη φήμη ενός θεσμικού οργάνου. Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι ενδεχόμενη προσβολή της λειτουργίας ή της φήμης ενός θεσμικού οργάνου μπορεί να αποτελέσει δικαιολογητικό λόγο για την άρνηση άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας του εν λόγω υπαλλήλου για την προστασία των συμφερόντων της Ένωσης.
- 72 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στη σκέψη 142 της αποφάσεως της 23ης Μαρτίου 2022, NV κατά eu-LISA (T-661/20, EU:T:2022:154), το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η εν λόγω διάταξη έχει περιοριστική διατύπωση, κατά την οποία τα «συμφέροντα της Ένωσης», τα οποία μπορούν να δικαιολογήσουν άρνηση χορήγησης άδειας για την αποκάλυψη ενώπιον δικαστικής αρχής πληροφοριών που συνδέονται με τα καθήκοντα του εκάστοτε υπαλλήλου, πρέπει να είναι οπωσδήποτε συμφέροντα ιδιάζουσας σημασίας και ζωτικού χαρακτήρα για την Ένωση.
- 73 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη λήψη θέσης παρερμηνεύει την έννοια των «συμφερόντων της Ένωσης» που δικαιολογεί, κατά το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του ΚΥΚ, την άρνηση άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας δώδεκα υπαλλήλων.
- 74 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη λήψη θέσης, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 75 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 76 Εν προκειμένω, μολονότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ηττήθηκε, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία δεν ζήτησε την καταδίκη του στα δικαστικά έξοδα. Επομένως, πρέπει να κριθεί ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Ακυρώνει τη διαβιβασθείσα με έγγραφο της 9ης Δεκεμβρίου 2024 λήψη θέσης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία απορρίφθηκε το από 26 Σεπτεμβρίου 2024 αίτημα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας περί άρσης του καθήκοντος εχεμύθειας δώδεκα μόνιμων υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίοι έπρεπε να καταθέσουν ως μάρτυρες στο πλαίσιο έρευνας.**
- 2) **Η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία και το Ευρωπαϊκό Ελεγκτικό Συνέδριο φέρουν έκαστο τα δικαστικά έξοδά του.**

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουνίου 2026.

(υπογραφές)

---

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.